

жението бѣше на 7-й Августъ, и то ето защо: една голѣма частъ отъ населението до послѣдния минута се надѣвало, че нашитѣ войски ще настѣпятъ напредъ. А когато неприятелската войска, въ голѣма масса се появила между Шипка и Казанлъкъ, всичкитѣ жители въ страхъ и трепетъ се хвърлили да бѣгатъ. Въ 2 часа слѣдъ пладнѣ, на шосето между стоманената и крѣглата батареи, владѣеше пълненъ хаосъ. Народъ, добитѣкъ и коля се бѣха смѣсили въ една подвижна масса.

— Турцитѣ, Турцитѣ идатъ! се чуваха викове. И тѣзи, на пръвъ погледъ, незначителни думи „Турцитѣ иджтъ“, караха бѣжанцитѣ да си изгубватъ умѣтъ отъ страхъ.

Подбутнатъ отъ любопитство да видя, какво се върши тамъ — задъ Балкана, азъ взехъ бинокля и се упутихъ къмъ св. Никола (най високия върхъ), но прѣди още да достигна до върха на възвишенността, азъ видѣхъ цѣлъ облакъ димъ по направление къмъ югъ, а когато се въскачихъ на върха, видѣхъ, че с. Шипка бѣше обхващано отъ пламъци.

— Черкезитѣ и баши-бозуцитѣ трѣбва да сж подпалили селото, значи, нашитѣ сж оставили триндафиловата долина и ще се прибератъ тукъ, — на възвишенността, казваха офицеритѣ и опълченцитѣ.

И, като въ потвърждение на тѣзи прѣдположения, азъ видѣхъ, какъ дружинитѣ се бѣха проточили по извилинитѣ на шосето и се качваха на възвишенността. Азъ извадихъ бинокля си отъ кутията и, като погледнахъ по направление къмъ Казанлъкъ, видѣхъ голѣма масса неприятелска войска, която се движеше отъ тоя градъ и с. Жглишъ къмъ Шипка и с. Енина. Тая масса имаше многочисленна кавалерия, която се бѣше вече приближила до с. Шипка.

Като се върнахъ при частъта си, азъ сварихъ на позицията ново-назначения командиръ на 3-я дружина, на мѣсто убития Подполковникъ Калитинъ, Штабсъ-Ротмистра Чилева, въ дружината на когото, още въ Сърбско-Турската война, азъ командувахъ рота. Штабсъ-Ротмистръ Чилевъ, като офицеръ, бѣше хра-